

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **MVDr. Š. Ď.** bytom Ž., zastúpeného **JUDr. T. B.**, advokátom so sídlom D. proti žalovaným: **1. Komora veterinárnych lekárov Slovenskej republiky**, zastúpená **JUDr. J. E.**, advokátom, **2. Štátna veterinárna a potravinová správa Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti vnútorného predpisu a postupu žalovaného v 1. a 2. rade, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13 S 10/2008-38 zo dňa 28. apríla 2008 vo veci samej a o odvolaní žalovaného v 1. rade proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13 S 10/2008-38 zo dňa 28. apríla 2008 v časti náhrady trov konania, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13 S 10/2008-38 zo dňa 28. apríla 2008 v časti zastavenia konania **p o t v r d z u j e**.

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Trenčíne č. k. 13 S 10/2008-38 zo dňa 28. apríla 2008 v časti náhrady trov konania **z m e ň u j e** tak, že:

„Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému v 1. rade k rukám právneho zástupcu JUDr. J. E. náhradu trov konania v sume 128,36 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Žalovanému v 2. rade sa náhrada trov konania nepriznáva.“

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému v 1. rade k rukám právneho zástupcu JUDr. J. E. náhradu trov odvolacieho konania v sume 35,25 eur do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Žalovanému v 2. rade sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Trenčíne napadnutým uznesením č. k. 13 S 10/2008-38 zo dňa 28. apríla 2008 zastavil konanie podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) z dôvodu, že nejde o rozhodnutie ani postup, ktorý by mohol byť predmetom preskúmania súdom. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Krajský súd postupom podľa § 247 a nasl. OSP a v súlade s ustanovením § 103 OSP skúmal splnenie podmienok konania a dospel k záveru, že určenie podmienok na výkon určitých štátnych veterinárnych činností nie je teda správnym rozhodnutím, ktorým by sa zakladali, menili alebo zrušovali oprávnenia alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy. Takéto určenie podmienok nie je postupom, ktorého výsledkom by bolo konkrétne správne rozhodnutie o práve žalobcu a nemôže byť teda predmetom preskúmania súdom podľa piatej časti OSP a z toho dôvodu konanie podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil.

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie. V odvolaní uviedol, že rozhodnutie krajského súdu považuje za nesprávne nakoľko aj keď žalovaný v 1. rade nevydal rozhodnutie v zmysle správneho poriadku, domáha sa preskúmania jeho postupu pri ukladaní povinností na úseku štátnej správy v oblasti veterinárnej starostlivosti. Podľa žalobcu listom žalovaného v 2. rade zo dňa 4. októbra 2007 je preukázané, že nad rámec zákona rozšíril podmienky pred uzatvorením zmlúv podľa § 13 ods. 2 písm. a/ zákona č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti. Žalobca uviedol, že netvrdí, že žalovaný v 1. rade vydal rozhodnutie v zmysle správneho poriadku, ale postupuje v rozpore so zákonom, ukladá mu povinnosť nad rámec zákona, čím porušuje jeho právo podnikat' a právo na slobodnú voľbu povolania. Žalobca v závere navrhol, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil mu vec na nové prejednanie a rozhodnutie.

Žalovaný v 1. rade sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 25. júna 2008. Na námietky žalobcu uviedol, že len zákon môže určiť podmienky a obmedzenia výkonu určitých povolaní. Zákom, ktorý určuje podmienky a obmedzenia pre výkon štátnych veterinárnych činností je zákon č. 39/2007 Z. z. Tieto podmienky spresnil žalovaný v 2. rade vo svojom usmernení, o čom žalovaný v 1. rade následne upovedomil súkromných veterinárnych lekárov a oznámil im podmienky pre uzavretie zmluvy na výkon štátnych veterinárnych činností. Žalovaný v 1. rade preto svojím konaním nemohol a žiadnym spôsobom neobmedzil podnikanie žalobcu ani ho neukrátil na jeho právach. Žalovaný v 1. rade opätovne poukázal na to, že nevydal v súvislosti s konkretizáciou citovaných ustanovení zákona č. 39/2007 Z. z. žiadne rozhodnutie, ktoré by bolo možné považovať za individuálny správny akt, a ani usmernenie žalovaného v 2. rade nie je rozhodnutím vydaným v správnom konaní, ktoré by bolo preskúmateľné súdom podľa ustanovení 2. hlavy 5. časti OSP. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu považuje za vecne správne a navrhol, aby bolo odvolacím súdom potvrdené.

Žalovaný v 2. rade sa k odvolaniu žalobcu vyjadril podaním zo dňa 28. júna 2008. Na námietky žalobcu uviedol, že v ustanovení § 10 ods. 4 zákona č. 39/2007 Z. z. ide o taxatívne vymenované podmienky, ktoré musia byť splnené, aby súkromný veterinárny lekár mohol vykonávať štátne veterinárne činnosti. Žalovaný v 2. rade namieta, že by uznal rozširovanie podmienok nad rámec zákona. Podľa názoru žalovaného v 2. rade určenie podmienok na výkon štátnych veterinárnych činností nie je správnym rozhodnutím, ktorým by sa zakladali, menili alebo zrušovali oprávnenia alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy. Takéto určenie nie je postupom, ktorého výsledkom by bolo konkrétne správne rozhodnutie o práve žalobcu, a preto nemôže byť predmetom preskúmania. Napadnuté rozhodnutie krajského súdu považuje za vecne správne a navrhol, aby bolo odvolacím súdom potvrdené.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 prvá veta v spojení s ustanovením § 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné

vyhovieť a napadnuté rozhodnutie v časti zastavenia konania bez nariadenia pojednávania (§ 214 ods. 2 písm. c/ a f/ OSP) ako vecne správne potvrdil (§ 219 OSP) a v časti trov konania napadnuté rozhodnutie na dôvodné odvolanie žalovaného v 1. rade zmenil.

Podľa § 103 OSP kedykoľvek za konania prihliada súd na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania).

Podľa § 250d ods. 3 OSP súd uznesením konanie zastaví, ak sa žaloba podala oneskorene, ak ju podala neoprávnená osoba, ak **smereje proti rozhodnutiu, ktoré nemôže byť predmetom preskúmania súdom**, ak žalobca neodstránil vady žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu žaloby, alebo ak žalobca nie je zastúpený podľa § 250a alebo ak žaloba bola vzatá späť (§ 250h ods. 2). Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Podľa § 244 ods. 1 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Podľa § 244 ods. 2 OSP v správnom súdnictve preskúmajú sudy zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov štátnej správy, orgánov územnej samosprávy, ako aj orgánov záujmovej samosprávy a ďalších právnických osôb, ako aj fyzických osôb, pokiaľ im zákon zveruje rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb v oblasti verejnej správy (ďalej len „rozhodnutie a postup správneho orgánu“).

Podľa § 244 ods. 3 OSP rozhodnutiami správnych orgánov sa rozumejú rozhodnutia vydané nimi v správnom konaní, ako aj ďalšie rozhodnutia, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických alebo právnických osôb alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté. Postupom správneho orgánu sa rozumie aj jeho nečinnosť.

Podľa § 247 ods. 2 OSP pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je predpokladom postupu podľa druhej hlavy piatej časti OSP, aby išlo o rozhodnutie, ktoré po vyčerpaní riadnych opravných prostriedkov, ktoré sa preň pripúšťajú, nadobudlo právoplatnosť.

Podľa § 10 ods. 4 zákona č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti súkromný veterinárny lekár môže vykonávať štátne veterinárne činnosti, ak

a) uzatvoril zmluvu podľa § 13 ods. 2 písm. a/,

b) je na ich výkon vymenovaný ministrom na základe návrhu hlavného veterinárneho lekára,

c) absolvuje školenie **zabezpečené Komorou veterinárnych lekárov Slovenskej republiky** v oblasti jeho pôsobnosti a **v rozsahu určenom štátnou veterinárnou a potravinovou správou** v súvislosti s výkonom štátnych veterinárnych činností.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že v danej veci neboli splnené podmienky na konanie o žalobe. Z obsahu žaloby je zrejmé, že žalobca sa domáhal preskúmania určenia podmienok na výkon určitých štátnych veterinárnych činností, ktoré nie sú správnym rozhodnutím, ktorým by sa zakladali, menili alebo zrušovali oprávnenia alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy. Takéto určenie podmienok nie je postupom, ktorého výsledkom by bolo

konkrétne správne rozhodnutie o práve žalobcu a nemôže byť teda predmetom preskúmania súdom podľa piatej časti OSP a z toho dôvodu krajský súd správne konanie podľa § 250d ods. 3 OSP zastavil. Podľa názoru odvolacieho súdu nejde o spôsobilý predmet súdneho prieskumu.

Odvolací súd na námietku žalobcu, že žalovaný v 1. a 2. rade nad rámec zákona určujú súkromným veterinárnym lekárom podmienky pred uzatvorením zmlúv podľa § 13 ods. 2 písm. a/ zákona č. 39/2007 Z. z. o veterinárnej starostlivosti uvádza, že žalovaný v 2. rade v súlade so zákonom určuje rozsah školania súkromným veterinárnym lekárom v súvislosti s výkonom štátnych veterinárných činností (§ 10 ods. 4 zákona č. 39/2007 Z. z.).

Vzhľadom na to, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie krajského súdu v časti zastavenia konania podľa § 219 OSP ako vecne správne potvrdil.

O náhrade trov konania v napadnutom uznesení krajský súd rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené.

Žalovaný v 1. rade podal proti vyššie uvedenému uzneseniu v časti náhrady trov konania v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom namieta, že rozhodnutie krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V odôvodnení uviedol, že súd mal aplikovať ustanovenie § 146 ods. 2 OSP nakoľko, ak niektorý z účastníkov zavinil, že konanie sa muselo zastaviť, je povinný uhradiť jeho trovy. Podľa žalovaného v 1. rade neboli splnené predpoklady pre konanie a rozhodnutie vo veci podľa § 247 OSP. Žalobca svojím konaním napriek nedostatku procesných podmienok inicioval súdne konanie, pričom sa mohol so žiadosťou o vysvetlenie uloženej povinnosti obrátiť priamo na žalovaného v 1. rade. V dôsledku uvedeného žalovaný v 1. rade žiadal, aby odvolací súd vo výroku o trovách konania zmenil prvostupňové uznesenie a priznal mu náhradu trov konania v plnej uplatňovanej výške, t.j. v sume 5.804,--Sk.

Odvolací súd zo spisového materiálu zistil, že v prejednávanej veci krajský súd pochybil, keď nepriznal právnomu zástupcovi žalovaného v 1. rade náhradu trov konania, nakoľko zastavil konanie pre zavinenie žalobcu. Žalovanému prislúcha náhrada trov prvostupňového konania v sume 128,36 € (3.867,--Sk), a to za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava právneho zastúpenia, vyjadrenie k žalobe) v zmysle ustanovenia § 14 ods. 1 písm. a/ a c/ Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb po 1.465,--Sk s 19% DPH a s režijným paušálom za každý úkon právnej služby po 190,--Sk.

Podľa § 220 OSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa zmení, ak nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 219), ani na jeho zrušenie (§ 221 ods. 1).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto podľa § 220 ods. 1 OSP s poukazom na ustanovenia § 246c ods. 1 veta prvá OSP rozhodnutie krajského súdu v napadnutej časti zmenil tak, že náhradu trov konania priznal právnomu zástupcovi žalovaného v 1. rade v súlade s ustanovením § 146 ods. 2 prvá veta OSP a vyhláškou č. 655/2004 Z. z. v sume 128,36 € (3.867,--Sk). Žalovanému v 2. rade súd trovy konania nepriznal aj napriek tomu, že bol v konaní úspešný, nakoľko si ich neuplatnil, ani mu žiadne nevznikli.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 246c ods. 1 veta prvá a § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 OSP, tak že žalobca je povinný zaplatiť žalovanému v 1. rade náhradu trov odvolacieho konania v sume 35,25 € (1.062,--Sk), nakoľko žalobca bol v odvolacom konaní neúspešný. Náhradu trov odvolacieho konania v sume 35,25 € (1.062,--Sk) tvorí za jeden úkon právnej služby (odvolanie voči uzneseniu) v zmysle ustanovenia § 14 ods. 2 písm. c/ Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb polovica základnej sadzby tarifnej odmeny v sume 732,50 Sk s 19 % DPH a s režijným paušálom 190,--Sk. Trovy konania sú prerátané platným konverzným kurzom 30,126 Sk za 1 €. Žalovanému v 2. rade súd trovy odvolacieho konania nepriznal aj napriek tomu, že bol v konaní úspešný, nakoľko si ich neuplatnil, ani mu žiadne nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 1. júla 2009

JUDr. Jozef H a r g a š, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth